

GÉCZI JÁNOS

Főnix

Rendjével ellenkezik a kozmoszsal, de
a dicséretekben felismerem. Az, ami,
s nem látszik másnak, ha végigjárjuk útját
a könyvlapoknak.

Madár, melyben a látatlant Hérodotosz
meglátja, példának állítja Szent Ambrus
a feltámadásra. Julius Scaliger
tömlősisp-formájú csőrűnek találja.

Végezetül rózsapirosával a far-
kában itt maradt magára, a nyaka körül
aranykarikával, fejtetején ében
búbbal. Ha vészen lehetet, az léssen
muzsika. Ki lett kitöltve éggel, mákkal
és allegóriákkal, mint a lélek
szennyel s a róla költött szövegekkel.

Fészke mirhából, kasszidából lobban
úgy fel s ritka fűszercsemetékből, mint a
megváltó illat benne és életének
vége. S hogy porrá égett, terem belőle
némi férgecske, madárformába abból
nevelődik vissza. A hátramaradt
hamut tojásforma edénybe rakva hordja
Heliopoliszba és a verőfénynek
úrasztalára helyezi. Mondják is rá,
gúnározás nélkül terem.

Mások, melyek tojásból vannak, és vannak,
amik avarból, s van, amelyik származik
önmagától, mindegyik hamu volt és lesz.
Gondolatból is készülhetnének akár.
A feltámadás számukra unalmas, el-
porladnak, ha kézügyre kerülnek. Meglesz
sorra mind s elvész mindegyik, mintha
ez rendre a saját rend lenne, nem névhez
hozzá nem férő valamely részlet. Egyik
sem egyéb, mint árnyékfestés műve, pusztá
képe az árnyékának. Árnyalak mind,
amelyek mellől hiányzik a foltot

vető test, sem róluk, sem általuk semmi az, ami megtudható.

Főnix, ha száll, arcok, kijelentések, bonyodalmak kötelékében repül, látni, hogy rajban húz, hallani röptét, s fogja mozdulatait össze a repülés gomyagja. Vele vonul a teljessé lett ég. Hogyne lehetne a földön egyedül csak egy?

A főnix életének ennyi a rövid históriája.

